

der jeg mig paa Grund af den Uttring af en æret Landstingsmand (Frølund), at det, at stemme for et Udvalg, i Grunden var en Omskrivning af ikke at ville have Loven, dog foranlediget til paa det Bestemteste at forvare mig imod, at jeg skulde være Aligt Dulle. Den ærede Landstingsmand har anvist den Vej, at man skulde lade Loven gaae til 3die Behandling, og saa see, om man syntes om den, eller ikke, hvorimod han meente, at Lovens Gjennemførelse, naar den gik i Udvalg, vilde være en Umulighed. Jeg vil vende det om og sige, at det, at man vælger den anden Vej og ikke lader den gaae i Udvalg, langt lettere vil hidføre denne Umulighed. Efterat have forudstiftet disse Uttringer, skal jeg saaledes bemærke, at jeg, naar det kommer til Afstemning, vil stemme for Udvalgs Nedsættelse.

J. Christensen: Jeg maa naturligviis være enig med den første ærede Taler i, at vi faae Sagerne saa seent, at vi ikke have tilstrækkelig Tid til at behandle dem; men, hvad den her foreliggende Lov angaaer, som jeg finder meget brugbar, troer jeg rigtignok ikke, at der om den er saamegen Dissens med Ministeriet, at ikke det Fornødne skulde kunne ændres ved anden Behandling. Jeg har ikke hørt Andet fra Ministeriets Side udtalt imod Loven end netop det, at man ikke maa bruge de Ord: „som en saadan Fæstelovgivning undergIVEN Giendom“, og en Forandring i saa Henseende forekommer mig dog meget let at maatte kunne skee ved Ændringsforslag til anden Behandling. Heller ikke jeg kan paa nogen Maade indsee, hvorledes Loven skulde kunne føres igjennem, hvis et Udvalg nedsættes, hvilket jeg derfor meget maa scaraade.

Drejer: Det er med særdeles Alvor, at jeg er gaaet til den foreliggende Sag, og jeg har haft stor Bæmselighed ved at komme til et Resultat, der nogenledes kunde tilfredsstille min Overbeviisning om, hvad der er det Rette, en Tilfredsstillelse, der er den eneste, hvorpaa jeg sætter særdeles Priis. Jeg har nemlig været i Tvivl om, hvad jeg skulde ansee for rettest, enten at arbeide hen til Lovforslagets Bedtagelse, som det foreligger, uden at ændse

dets mulige Usulbkommenheder og Mangler for navnlig at benytte den gunstige Stemning, der hos Regjeringen er tilstede for Sagens Gjennemførelse, og som maaskee kunde tabes, hvis Loven ikke nu endeligt vedtoges, eller at lade Hensynet til, hvad Landstinget skylder Forsatningen, være det Afgjørende, at bidrage til, at det ikke skal kunne siges om Landstinget, at dette opgiver sin Værdighed, svigter sin Aligt og ikke tilstrækkeligt undersøger de vigtige Sager, der komme for, men afgjører dem efter plebliffelig Stemning og personlig Følelse. Endelig er jeg kommen til det Resultat, at det er rigtigtst ikke at opgive noget af den fulde Andeel i Undersøgelsen og Afgjørelsen af en saa vigtig Sag som denne, og at det ikke gaaer an at lufte Dinene for, hvad der muligen kan være at rette i Lovforslaget, og som Følge deraf maa jeg stemme for Nedsættelsen af et Udvalg. Om dette virkelig vil føre til, at Loven, som man pleier at kalde det, begravet, kan jeg naturligviis ikke sige, men umuligt er det dog ikke, at Loven desuagtet vil kunne bringes tilende, ihvorvel man ganske vist ogsaa maa være belavet paa, at den ikke fuldføres i denne Session. Men den overvelende Grund for mig til at stemme for Udvalg er, som sagt, at jeg ikke troer at kunne forsvare for min Samvittighed her at gaae frem paa anden Maade, og, naar jeg er kommen til denne Overbeviisning, lader jeg mig naturligviis ikke i mindste Maade rokke ved Udsigten til, at min Færd kan blive betragtet, som om jeg ikke vil have Loven, som om jeg talte imod min Hjertensmening, og stod som en Hykler, naar jeg erklærer mig for Ven af Loven; naar jeg stemmer for et Udvalg, da gjør jeg det uden Frygt i saa Henseende, og jeg vilde ansee det for sorgeligt, hvis noget af Landstingets Medlemmer skulde komme dertil, at de lade andre Medlemmers Dom afgjøre, hvorledes de i den ene eller den anden Sag ville forholde sig. Den Omstændighed, at der kan blive udshynet Noget, som, efter Udtrykkene, nærmest maa betegnes som Trudsel, og, som det forekommer mig, iasten er udshynet af et enkelt Medlem, kan ikke afholde mig fra at handle saaledes, som jeg efter min Overbeviisning finder det rigtigt, og, ligesom jeg her